

- Kìa kìa!

Tôi nheo mắt:

- Sao em không thấy?

Chị Ngà chỉ tay xuống suối:

- Nó nằm sát bờ kìa. Chỗ gốc ổi đó.

- Trời ơi là trời! – Tôi kêu lên – Đó là cọng rơm chứ đâu phải cái phao.

Còn cái phao biến đâu mất tiêu rồi. Chị giật mạnh lên thử coi!

Nghe tôi la hoảng, chị Ngà quỳnh quít nhắc cần câu lên.

Đúng như tôi đoán, đang dấy dựa ở đầu sợi cước là một con cá rô bự thật bự.

- Ôi, con cá! - Chị Ngà reo lên, giọng mừng rỡ pha lẫn kinh ngạc.

Tôi khịt mũi:

- Thì con cá chứ sao! Mình đang câu cá mà!

Con cá vùng vẫy mỗi lúc một hăng. Tron gkhi đó chị Ngà cứ tròn mắt ngấm ngĩa “thành tích” của mình, chẳng buồn động đậy. Tôi phải hắng giọng “ra lệnh”:

- Chị kéo con cá vô bờ đi! Không khéo nó sảy xuống nước bây giờ.

Như sực tỉnh, chị Ngà từ từ quay cần trúc vô bờ. Cái bộ điệu chậm rì của chị trông thật ngửa con mắt. Ngay cả khi con cá đã nằm lặn quay đơ trên bãi cỏ, chị cũng chẳng tỏ vẻ gì vội vàng. Chị đứng xa xa, thấp thỏm hỏi:

- Nó chết rồi hả?

- Còn khuya nó mới chết! Chị lại đây mà coi nè!

Chị Ngà sè sẹ bước lại. Chị cúi nhìn con cá trên tay tôi với vẻ tò mò.

Bỗng chị bước lùi một bước, vẻ kinh hãi:

- Ôi, Trường coi kìa!

- Gì vậy?

- Con cá nó ngậm lưỡi câu!